

maa være, at man maa kunne stævne ham her i Landet, som om hans Børnething eller hans Domicil var her, og at Stævningen ogsaa kan forkyndes her. Jeg tør antage dette for ogsaa at være Ministerens egen Tanke, da det sees af det svenske Udkast, at de Ord, som vi foreslaae skulle gaae ud, netop ere afløste af dem, som vi ønske optagne.

Den sidste Endring, som Udvalget har bragt i Forslag, angaaer Slutningsordene i § 7 angaaende Execution af en Kjendelse, hvorved der er paalagt en Børneskade til et uægte Barn at betale Alimentationsbidrag. Det siges i Lovudkastet, at Bevdielsen ikke maa gives i Tilfælde af, at Forpligtelsen „grunder sig paa vedkommende Børneskades Undblivelse af at aflægge en ham paalagt Ed, førend han ikke længere kan stedes til at aflægge Eden“. Efter den nuværende danske Retspraxis kan, efter hvad der ved en Række af Overrets og Højesteretsdomme er antaget, imidlertid den Mand, hvem det er paalagt at fri sig for en Forpligtelse med Ed, gjøre dette lige til det Dieblit, da Fogden indfinder sig i hans Hus, uanset at den Frist, der er foreskrevet for Edens Aflæggelse, maatte være oversiddet. Dette er Lands Lov og Ret. Det være nu hensigtsmæssigt eller ikke, saa kunne vi ikke i Dieblittet forandre det, men saa bør vi heller ikke optage nogen Bestemmelse i dette Udkast, der gjør det umuligt for Amtmanden at give den Paategning, som Udkastet kræver. Vi have derfor foreslaet, at disse Ord: „førend han ikke længer kan stedes til at aflægge Eden“ skulde forandres til: „førend 3 Maanedes efter Edsdommens Forkyndelse.“ Dermed vil Sagen være bragt i Overensstemmelse deels med Analogien fra Forordningen af 14de September 1792 og deels med, hvad der i § 3 af det svenske Lovforslag er fastsat som almindelig terminus executionis for en dansk Doms Fuldbyrdselse i Sverrig.

Det er disse Betragtninger, som jeg har anseet det for rigtigst at tillade mig at tilføje ligeoverfor det ærede Thing. Jeg skal nu afvente, hvorvidt der maatte møde Modsigelse og Tvivl, og forsaavidt det da er os muligt, vil Udvalget søge at bekæmpe saadanne. Efter hvad

jeg har tilstaaet for det høitærede Thing om danske Retskyndiges Kjendskab til svensk Ret, vil det vides, at jeg staaer her især som dansk Jurist, og med Hensyn til svensk Ret tør jeg vel derfor vente nogen Overbærelse.

Justitsministeren: Med Hensyn til det Punkt i den ærede Ordførers Udtalelser, som angik Spørgsmaalet om, hvorvidt en Act skulde være nødvendig, eller en blot Udskrift kunde være tilstrækkelig, skal jeg tillade mig at bemærke, at efter hele Udvalgets Opfattelse af Forholdet vil efter min Mening en Udskrift af Dommen eller Kjendelsen være tilstrækkelig. Det vil være i Samklang med hele den Forudsætning, der gaaer igjennem Lovudkastet, at man ikke kan kræve videre end en Udskrift. At man hos os har filltet den vistnok ikke lidet byrdefulde Betingelse, at der skulde være en Beskrivelse i Actsform, har tildeels sin Rilde i Hensyn, som maatte være Lovudkastet fremmede. Det vil for en stor Deel have sin Grund i, at Fogden skulde under Executionen kunne overvære, hvorvidt de Indsigelser vare grundede, som maatte fremkomme, saa at han deri kunde finde Anledning til at suspendere sin Virksomhed. Men gaae vi ud fra, hvad der er Lovens Tanke, at det er den i Kongeriget Sverrig affågte Dom eller Kjendelse, som skal fuldbyrdes, vil ogsaa dette Hensyn komme til at tabe den Betydning, som det maatte have her. Man vilde ganske vist kunne komme til at bringe Fogden ind paa en Bet, som han ikke bør komme til at betrede, naar man vilde ansee Actsbeskrivelsen for fornøden, for at han skulde kunne fyldestgjøre de Krav, som efter den danske Lovgivnings Anskuelse maaskee maatte kunne stilles til ham i denne Henseende, og man vilde mange Gange gjøre det aldeles umuligt for ham at benytte Acten paa en saadan Maade, fordi det ikke kunde være Andet, end at han derved kom til at gaae ind paa Spørgsmaal, der efter den foreliggende Doms Beskaffenhed maatte ligge udenfor hans Bedømmelse og Virksomhed. Jeg skal hertil endnu kun føje en Bemærkning, der idetmindste forekommer mig at være et bestyrkende Datum for Rigtigheden af, hvad jeg har anført. Landets Højesteret har i en Erklæring, afgiven i 1845 med Hensyn til Spørgsmaalet